

stand fungeert. ING blijft dan ook ongeschikt voor de langetermijnbelegger.

Het 50-daags voortschrijdende gemiddelde werkt als een perfecte scheidslijn. Deze 50-dagenlijn (zwarte stippellijn) laat een neerwaarts verloop zien, terwijl de koers van ING eronder beweegt. Pas als de koers hierboven breekt, klaart de lucht weer op. Voorlopig is daar geen sprake van. Afblijven dus!

Let vooral goed op na een eventuele doorbraak onder de laatste koersbodem rond 2,30. In dat geval koerst ING richting niveaus onder de 1, kortom richting nationalisatie of erger. Zolang ING in de ziekenboeg ligt, zijn ook de kansen voor de hele Amsterdamse aandelenmarkt beperkt.

OPLEVING CITIGROUP GESTUIT

In de Verenigde Staten volgen we al sinds jaar en dag het koersverloop van een van de grootste financials ter wereld: Citigroup. Op deze plaats is al meerdere malen aandacht besteed aan het zwakke koersverloop van dit aandeel. Citigroup wist de afgelopen weken sterk op te veren, maar stuitte daarbij op de bovenkant van de dalende trend. De dalende trendlijn B-B' verbindt de koerstoppen van eind 2008 en begin 2009. Om de lucht te doen klaren is een doorbraak van deze dalende trend vereist. Tot die tijd handhaven we een positie aan de zijlijn.

Een eventuele daling van de koers onder de bodem van maart rond 0,97 zou Citigroup het laatste zetje geven richting een kwijnend bestaan als pennystock. Ook bij Citigroup laat de 50-dagenlijn een steil neerwaarts verloop zien, terwijl de koers er duidelijk onder beweegt. Dit bevestigt de zeer negatieve technische conditie.

Wat ING betekent voor Amsterdam, betekent Citigroup nog sterker voor Wall Street. Beide aandelen varen technisch een ramkoers. De ultieme conclusie is dat de markt de overlevingskansen van beide aandelen uiteindelijk zeer klein inschat. ■

Door Willem Middelkoop,
freelancejournalist en beurscommentator bij RTL Z

Dutch disease

Dat we de afgelopen jaren onszelf en elkaar een beetje voor de gek hielden is bekend. Als de avond later, de drank lekkerder en de vrouwen mooier worden, denk je liever niet aan de kater van morgen. Maar zelfs nu ons systeem vanuit het hart dat Wall Street heet is ingestort, gaan velen er nog steeds van uit dat we straks weer vrolijk verdergaan.

Herstel ligt immers om de hoek. Eind 2009 volgens de überoptimisten, 2010 volgens de mainstream-media en anders zeker niet later dan 2011. Niemand lijkt te beseffen dat we een crisis door te veel schulden per definitie niet kunnen oplossen met nog meer schulden. Wim Boonstra, chef-econoom van de Rabo, is een uitzondering. Hij schreef in zijn column in het FD dat het wachten is op de echte crisis, als deze vlucht naar voren blijkt te zijn doodgekomen op de blinde muur.

De succesvolste Nederlandse manager Ben Verwaayen is trouwens ook zo iemand. "We kunnen helemaal niet terug naar vroeger. Vroeger was een illusie", hoorde ik hem onlangs op de radio zeggen. Ook deze oud-BT-topman, die nu bestuursvoorzitter is van Alcatel Lucent, begrijpt het gelukkig. Niet geheel toevallig heeft hij het navelstaarderige Nederland al jaren geleden verruild voor de echte grotemensenwereld die zich ver buiten het Haagse Binnenhof afspeelt.

Op onze vierkante kilometer zit helemaal niemand te wachten op de ontvucherende waarheid. Onze premier heeft zo weinig visie en leiderschap dat hij zelfs als zijn eigen huis in brand zou staan niet eens zou weten wat hij als eerste moest doen. En de vakbonden, met de lachwekkende FNV voorop, is het helemaal in de bol geslagen. Na een paar uur meeregeren op het Catshuis blijven ze nu bij hoog en bij laag volhouden dat het dal is bereikt en dat de pensioenpoten de komende jaren gewoon weer volstromen als we de beroepsgokkers gewoon wat meer tijd geven. Alsof er na de aandelencrash niet nog een vastgoedcrash en een obligatiecrash aan zitten te komen. Val ze niet lastig met historische parallellen of andere vervelende feiten. Na 1929 duurde het tot 1954 voor de Dow Jones het verlies had weggewerkt en de Nikkei staat na negentien jaar dalen nog steeds 80 procent lager.

Hoe dieper de crisis, hoe groter de droom zou moeten zijn. Zie de crisis, net als de Chinezen, als kans. Ligt Corus plat omdat geen autoproducent meer staal bestelt, dan gaan we toch gewoon de beste stalen windmolens bouwen. Maak van Nederland een echt kennisland en zorg dat we de specialist in energietransitie worden. Zodat niemand meer om ons land heen kan als het gaat om oplossingen voor de overgang van fossiele brandstoffen naar duurzame alternatieven. Maar nee, ons land kent welgeteld één deeltijdhoogleraar energietransitie. De Dutch disease begint ongeneeslijke vormen aan te nemen. ■

